

Zbirka odločb sodne prakse

Zadeva C-479/14

**Sabine Hünnebeck
proti
Finanzamt Krefeld**

(Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Finanzgericht Düsseldorf)

„Predhodno odločanje — Prosti pretok kapitala — Člena 63 PDEU in 65 PDEU — Davek na darila — Podaritev nepremičnine, ki je na nacionalnem ozemlju — Nacionalni predpisi, ki določajo večjo davčno olajšavo za rezidente kot za nerezidente — Obstoj izbirne ureditve, ki vsaki osebi s stalnim prebivališčem v državi članici Evropske unije omogoča uporabo višje olajšave“

Povzetek – Sodba Sodišča (prvi senat) z dne 8. junija 2016

1. *Vprašanja za predhodno odločanje — Dopustnost — Meje — Očitno neupoštevna vprašanja in hipotetična vprašanja, postavljena v kontekstu, ki izključuje koristen odgovor*

(člen 267 PDEU)

2. *Vprašanja za predhodno odločanje — Pristojnost Sodišča — Meje — Pristojnost nacionalnega sodišča — Ugotavljanje in presoja dejanskega stanja — Uporaba upoštevne nacionalne ureditve — Hipoteze strank — Neupoštevanje*

(člen 267 PDEU)

3. *Prosti pretok kapitala in plačil — Omejitve — Davek na darila — Znižanje davčne osnove v primeru podaritve nepremičnine, ki je na ozemlju države članice — Znižanje, ki je, če ni posebne zahteve obdarjenca, pri darilih med darovalcem in obdarjencem, ki stalno prebivata v drugi državi članici, manjše od znižanja, ki se uporabi, če vsaj ena od teh oseb stalno prebiva na nacionalnem ozemlju — Možnost, da obdarjenec iz darilne pogodbe med nerezidenti na podlagi zahteve izkoristi večje znižanje, ki je določeno za darila, pri katerih je udeležen vsaj en rezident — Seštevanje vseh daril, ki jih je ta obdarjenec prejel od iste osebe v obdobju desetih let pred in desetih let po tem darilu, za namen izračuna davka, ki ga je treba plačati — Nedopustnost — Utemeljitev — Neobstoj*

(člena 63 PDEU in 65 PDEU)

1. Glej besedilo odločbe.

(Glej točko 30.)

2. V okviru predloga za sprejetje predhodne odločbe je predložitveno sodišče edino pristojno za ugotavljanje in presojo dejanskega stanja spora, o katerem odloča, ter za razlago in uporabo nacionalnega prava. Sodišče mora namreč načeloma obravnavanje zadeve omejiti na vidike, ki mu jih

je predložilo predložitveno sodišče. Glede uporabe upoštevne nacionalne zakonodaje mora Sodišče upoštevati položaj, ki ga to sodišče šteje za ugotovljen, in ne more biti vezano na domneve ene od strank v postopku glavni stvari.

(Glej točko 36.)

3. Člena 63 PDEU in 65 PDEU je treba razlagati tako, da nasprotujeta nacionalni zakonodaji, ki za darila med nerezidenti, če ni posebne zahteve obdarjenca, določa način izračuna davka z uporabo nižje olajšave. Ta člena vsekakor nasprotujeta tudi nacionalni zakonodaji, ki določa, da se, če obdarjenec to zahteva, davek izračuna z uporabo višje olajšave, ki se uporablja pri darilnih pogodbah, pri katerih je vsaj ena stranka rezident, pri čemer, če to možnost uporabi obdarjenec nerezident, to povzroči, da se pri izračunu davka, ki ga je treba plačati v zvezi s to darilno pogodbo, seštejejo vsa darila, ki jih je ta obdarjenec prejel od iste osebe v desetih letih pred in v desetih letih po tem darilu.

Za razliko od darilnih pogodb, pri katerih je vsaj ena od strank rezident in pri katerih se za namen izračuna davka seštevajo le pretekla darila, s čimer se davčnemu zavezancu zagotavlja predvidljivost davčne obveznosti, se namreč pri darilnih pogodbah med nerezidenti pri seštevanju daril upoštevajo tudi tista darila, ki bodo dana v desetih letih, ki sledijo zadevnemu darilu, tako da pridobitelji ne morejo predvideti višine davka na darila, ki ga bodo morali kasneje še plačati.

Tako pomanjkanje predvidljivosti lahko nerezidente odvrne od pridobitve ali ohranitve premoženja v zadevni državi članici, ker bi kasnejši prenos tega premoženja na druge nerezidente te za dlje časa pustil v negotovosti glede odmere prihodnjih plačil davka, ki bi jih lahko zahtevala ta država članica.

V teh okoliščinah je treba ugotoviti – pri tem da mora nacionalno sodišče preveriti dolžino obdobja, ki se upošteva v primeru dodelitve višje olajšave na predlog obdarjencev nerezidentov, kar je vprašanje, ki se nanaša na razlago in uporabo prava države članice – da manj ugodna davčna obravnava daril med nerezidenti glede dolžine obdobja seštevanja daril, ki se upošteva pri uporabi višje olajšave, v primerjavi z davčno obravnavo daril, pri katerih je vsaj ena stranka rezident, pomeni omejitev prostega pretoka kapitala, ki jo člen 63(1) PDEU načeloma prepoveduje.

Kadar nacionalna ureditev pri obdavčitvi podaritve nepremičnine, ki leži v zadevni državi članici, postavlja na isto raven obdarjence nerezidente, ki so prejeli to premoženje od darovalca nerezidenta, na eni strani ter obdarjence nerezidente ali rezidente, ki so tako premoženje prejeli od darovalca rezidenta, in obdarjence rezidente, ki so isto premoženje prejeli od darovalca nerezidenta, na drugi strani, z njo ni mogoče – ne da bi bile kršene zahteve prava Unije – teh obdarjencev v okviru iste obdavčitve obravnavati različno pri uporabi znižanja davčne osnove za to nepremičnino. Nacionalni zakonodajalec s tem, ko glede obdavčenja enako obravnava – razen pri obdobju, ki se upošteva pri uporabi olajšave, do katere je lahko upravičen obdarjenec – darila teh dveh kategorij oseb, namreč priznava, da med njima ni nobenih objektivnih razlik glede podrobnih pravil in pogojev te obdavčitve, ki bi lahko upravičevale različno obravnavanje.

Iz tega izhaja, da ker upoštevno obdobje, ki se upošteva pri uporabi olajšave, ni odvisno od zneska davčne osnove, temveč se uporablja za obdarjenca kot davčnega zavezanca, same lastnosti davčne osnove obdarjenca nerezidenta, ki dobi darilo od darovalca nerezidenta, ne morejo povzročiti objektivnega razlikovanja, glede na to obdobje, položaja tega obdarjenca od položaja obdarjenca nerezidenta, ki prejme darilo od darovalca rezidenta, ali od položaja obdarjenca rezidenta, ki prejme darilo od darovalca nerezidenta.

V zvezi z morebitno utemeljitvijo na podlagi nujnega razloga v splošnem interesu je treba ugotoviti, da se seštevanje daril v obdobju 20 let, če pridobitelj zahteva višjo olajšavo, ne more šteti kot primeren ukrep niti za doseganje cilja ohranitve notranje skladnosti nacionalnega davčnega sistema niti za zagotavljanje uravnotežene delitve davčne pristojnosti med državami članicami.

(Glej točke od 46 do 48, 56, 59, 63, 65, 68 in izrek.)